

Друкується за фінансової підтримки Адміністрації Політико-правового коледжу «АЛСКО»

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

- ❖ Стрічка новин;
- ❖ Слово головного редактора;
- ❖ Історична ретроспектива;
- ❖ Суспільно-соціальна тема;
- ❖ Там де нас нема;
- ❖ Цікаво знати!.

* Стрічка новин

За 2011-2012 навчальний рік, у травні, в Київській Малій академії наук учнівської молоді України підвели підсумки III (Всеукраїнського) етапу конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України.

Участь в цьому науковому заході брали представники Політико-правового коледжу «АЛСКО», серед яких є призери I (районного) та II (міського) етапу конкурсу по різних секціях.

Цього року коледжу було присвоєно статус в МАН України – асоційований член. Це в подальшому дасть можливість студентам співпрацювати з респектабельним та пріоритетним в Україні конкурсом-захистом дослідницьких робіт серед юних науковців.

Студенти II курсу, Гольцов Ілля Сергійович, Діденко Артем Романович та Матат Андрій Володимирович успішно завершили навчання в Українській школі законотворчості Інституту законодавства Верховної Ради України.

Виконавши випускні роботи на тему: «Законодавчі функції парламенту України», наукове керівництво якої здійснювали провідні вчені-правознавці України – викладачі Політико-правового коледжу «АЛСКО», а саме доктори юридичних наук, професори Н.М. Оніщенко та Н.А. Мяловицька, студенти на захисті отримали оцінку «відмінно».

По завершенню навчання в школі законотворчості її випускникам були урочисто вручені сертифікати завірені печатками Апарату ВРУ та Інституту законодавства ВРУ.

* Слово головного редактора

Зовсім нещодавно ми, редакційний колектив студентської газети «Інформер», сиділи і гадали: що і про що нам писати!? Так розпочиналась концепція першого, вересневого, номеру сьогоднішньої газети коледжу «АЛСКО». Нам із щастям, усмішкою та впевненістю пригадуються ті, нещодавні, але минулі часи.

Наразі, ми створили дев'ятий(!) випуск, але про це докладніше – пізніше...

Травень місяць. Що ми уявляємо собі говорячи про травень? Для когось – це місяць свят, для когось – початок літа, для декого – клопіт про літню відпустку, для інших – робота. Що для нас, редакційного колективу, означає цей місяць року? Одного разу ми вирішили з'ясувати це питання.

Травень – це не просто одна із сторінок перекидного календаря. Для нас травень, як для студентського редколу, це підсумок попередньої роботи, концепція чергового номеру: збір матеріалів, оформлення, виправлення, друк чергового номеру газети «Інформер», але про особливості нашої громадської роботи ми планували поговорити у підсумковому випуску газети за цей навчальний рік. Тому всі закулісні перипетії ми залишимо на наступний раз, який безсумніву настане...

І все ж таки, для нас п'ятий місяць року – це той місяць, в якому всі по-особливому переживають один день – 9 травня. День Великої перемоги Великих людей, на долю яких спали ті лихі повоєнні часи. 9 травня сповнене великих та глибоких почуттів. Ми маємо пам'ятати про даровану перемогу і чисте небо над землею нашими дідами-прадідами, ветеранами ВВВ. Вічна пам'ять загиблим у тій страшній війні!

Наостанок, хочеться і про свої подвиги мовити слівце. На нашу адресу, надійшли, скажімо, листи від наших читачів. Ми не приховуємо, що про нас в принципі, якщо і знають то за формулою: десь, колись, від когось я про вас чував. Так от, дочекавшись передостаннього випуску «Інформера» ми отримали прохання від талановитих та творчих людей опублікувати їхні статті. Ось так, МИ ростемо і працюємо недаремно.

Редакційний колектив студентського вісника

Засновник та головний редактор – МАТАТ Андрій (II к., гр. ЮТ-2/2) Оглядач – VanDerГольц

Журналісти: АНДРІЄЦЬ А., ДІДЕНКО Н., ТЕЙЛОР Ж., ІВЧЕНКО В., ПОДАТЬ А., ПАРХОМЕНКО В., РАЛДУГІНА Д.

*за електронно-механічні помилки у текстах, редакція відповідальності не несе! *з питань та пропозицій щодо роботи газети ІНФОРМЕР звертайтеся до редакції!

* Исторична ретроспектива

Глориана: сравнительный взгляд

Что общего между Монтаной – «штатом сокровищ» и английской королевой Елизаветой? Только одно общее слово «золото» объединяет их. Золотой век в истории Англии помнится пьесами Шекспира и поэзией Спенсера, но даже это искра по сравнению с неожиданным рождением дочери Генриха VIII Елизаветы. Противоречия между Папой Римским и монархом Англии длились до тех пор, пока последний не поставил себя во главе новой Англиканской церкви.

Штат Монтана

Елизавета I

Как и следовало ожидать, после смерти Генриха VIII, на престол взошла его старшая дочь Мария Тюдор, или как говорили в народе Кровавая Мэри. Она известна не в мистическом смысле; прежде всего она сжигала протестантов, не желающих принять католичество. Именно это усугубляло ее негативное положение среди народных масс. Вскоре после кончины Марии, ее сестра возглавила государство.

Один главный урок извлекла Елизавета – никакого экстремизма в религии. Прислушиваясь к тайному совету новая госпожа поступала все же по своему. Разделяя взгляды отца, она увековечила доктрину Елизаветской церкви в «39 статьях».

Вечные интриги не заставили себя ждать. Шотландская королева Мария Стюарт была первой претенденткой на трон Англии, но только в случае смерти Елизаветы. С другой стороны теснили католики, считая Елизавету дочерью не священного брака, предоставляя, таким образом престол заговорщице Марие. В это же время нарастало недовольство среди шотландцев, что заставило их правительницу падать в ноги английской королеве. Такая позиция обеспечила заточение на 20 лет и обезглавливание, и то с третьей попытки. Или палач плохой, или шея крепкая, а в итоге трон удержан Елизаветой.

Если глубже внедрится в историю, можем вспомнить мореплавателя Френсиса Дрейка. Воевать под знамена Елизаветы оказалось очень выгодно: на море Армада Испанского короля Филиппа потерпела неудачу; Дрейк начинил корабли взрывчаткой, создав «огненный шторм» на воде.

Так уж случалось, что фавориты, при дворе королевы, обладали одним особенным качеством – преданностью. Женись один из них без согласия королевы, можно представить, что бы было, не говоря уже о том, что жены фаворитов отлучались от двора независимо от отношений с королевой.

Без всяких сомнений доказано – женщина может править страной, не хуже чем мужчина, в Англии. В эпоху своего 45-го правления монархиня завоевала народное уважение, страна выдержала натиск Испании, а день смерти ее сестры стал национальным праздником. Но даже колоритная Глориана или же Елизавета I уступила времени. В 1603 году, в свои 69 лет в мире стало на одного монарха меньше. Но вопрос заключался в другом: кто станет наследником королевы-девственницы? Щедрый подарок судьбы достался сыну казненной Марии Стюарт – Якову VI. И на этом речь о золотом веке прекращается.

Санченко Дмитро
за матеріалами з інших джерел

Потребитель

«Мы есть то, что мы едим»

Мир современных событий преуспевает в пору, а то и опережает время во все. Например, рассмотрим вопрос потребностей, потребления в целом. Просыпаясь утром мы уже оказываемся в огромном мире товаров и услуг который не знает границ. Всё, абсолютно всё имеет своего производителя, свое имя, свое предназначение и т.д. Испытывая нужду в чем угодно: начиная с зубной пасты, питьевой воды заканчивая письменной ручкой и комфортной обувью (этот список можно продолжать долго) – мы с вами становимся потребителем. Вот только вопрос в том, что мы потребляем? Так вот...

Одной из национальных черт современного украинца является предпочтение импортных товаров отечественному продукту. Любовью к импорту «больны» практически все развитые страны мира. Ведь в подсознании каждого обывателя с пеленок заложено, что «заморское» и, соответственно, редкое является роскошью и диковинкой, и в любом случае, гораздо лучше отечественного. Это является составной частью мировой ментальности. Хотя на самом деле национальный производитель каждой страны может предоставить товар лучшего качества, да еще и по более выгодной цене. Но, благодаря гипертрофированной любви к импорту, подогретый усилиями армии маркетологов и рекламистов, потребитель выбирает так называемый брендовый товар, произведенный за границей. Особенно явно это проявляется на просторах бывшего СССР, где генетически заложена страсть к продуктам иностранного производства. Украина не исключение.

С чем же связано такое прохладное отношение к украинскому производителю?

Сектор отечественного производства уверен, что наши товары ничем не уступают импортным аналогам, а в какой-то мере даже превосходят их. Но, несмотря на это, среднестатистический украинец все равно предвзято относится к национальным «брендам».

Некоторые производители нашли выход: создание псевдо-иностранного продукта, якобы импортного, которые были популяризованы как нечто «западное», с подписью на бирке «Made in Europe». Продажи растут, потребитель одевает с улыбкой качественный «импорт» и все – благодаря этому нехитрому, неправдивому, фактически обманному действию. Некоторые бизнесмены даже разрабатывают

сфабрикованную историю своего бренда, стремясь еще больше убедить покупателя в своем неукраинском происхождении.

Однако, в отличие от одежды, обуви и других товаров народного потребления, при выборе продуктов украинец предпочитает украинское. Опыт транснациональных корпораций показал, что в Украине лучше продаются сладости «Свиточ», соусы «Торчин» или детские сырки «Тёма», чем продукция того же типа, но иностранного производства. Впрочем, и здесь любви соотечественников к импортному быстро нашлось место. Началась покупательская пандемия белорусских молочных продуктов, что это стало трендом последних двух лет. Хотя, по мнению многих экспертов пищевой промышленности, этот сектор отечественного производства готов предложить те же продукты на рынке, что и наши северные соседи.

Сейчас чиновники как будто бы очнулись и рьяно кинулись в бой против заполнения рынка импортными товарами. Начали запрещать ввоз ряда продуктов и серьезно подняли пошлины на некоторые из них. Голову подняли и известные украинские компании, выявив немалую инициативу в борьбе за своего покупателя. Можно сказать, заинтересованный коллектив, отстаивающий интересы, как потребителей, так и производителей, среагировал практически вовремя. Однако, действия его не могут в приказном порядке навязать украинцем внезапную любовь к родным товарам. Вполне понятно, что она может прийти только лишь с качеством, подтвержденным годами.

Все это – вопрос времени. Времени и надежды. А пока что только и остается, что потреблять импортное, продолжая следовать устоявшимся стереотипам.

**Галаган Олександр
VanDerГольц**

* Там де нас нема

Принади Німеччини

Німеччина – дуже приваблива для туристів країна і, згідно з прогнозами, залишатиметься такою і цього року. 23 мільйони закордонних туристів відвідали ФРН минулого року. Третина німців також віддала перевагу відпочинку на вітчизняних теренах. Хтось прагне екзотики, комусь подавай «щось класне», а для когось достатньо відпочити з користю для різних сторін свого розвитку. Не повірите, але і такі є серед мандрівників. Відвідування зарубіжної країни з метою вивчення її історичних та інших цінностей – це класика, яка буде жити вічно, навіть якщо попит серед такого виду відпустки має не найвищі показники. Замки, церкви та фортеці німецьких принад – сьогоднішня екскурсійна програма сторінками нашого Інформеру.

(початок – ред.)

Пропоную Вашій увазі, шановний читачу, дізнатись про Німеччину, а саме її принади за рейтингом топ-десять.

Уже роками *Кельнський собор* в готичному стилі на березі Рейну вважається найулюбленішою пам'яткою Німеччини. Не лише серед закордонних гостей, але й серед мешканців ФРН цей символ Кельна стоїть на першому місці.

У багатьох *Фрауенкірхе* (собор, церква) у Дрездені ще й досі асоціюється з повоєнною руїною. Після відбудови та освяти у 2005 році вона впевнено посіла перші сходинки хіт-параду улюблених туристичних цілей як іноземних гостей, так і місцевих жителів. День за днем біля церкви збираються черги охочих побачити її зсередини.

Споруджені наприкінці XVIII століття почесні *Бранденбурзькі ворота* у центр німецької столиці – Берлін, стали невід'ємним національним атрибутом та символом німецького возз'єднання. Ворота, які колись розділяли Східний та Західний Берлін, нині відкриті для відвідувачів та користуються шаленою популярністю серед сучасних дослідників історії ФРН.

Замок Нойшванштайн. Баварський король Людвіг II розпорядився спорудити замок посеред природи, де він міг би ховатися від людського ока. Уже через кілька тижнів після його смерті 1886 року цю архітектурну пам'ятку відкрили для відвідувачів. Нині цей замок належить до найбільш відвідуваних у Європі. Щороку в його казкових приміщеннях бувають 1,3 мільйона людей.

Дрезденський Цвінгер. Під час потопу століття у 2002 році не лише дрезденці потерпали за цю барокову споруду в серці міста. Адже вона належить до найважливіших історичних будівель Європи. Нині в цьому комплексі з чотирьох

архітектурних елементів розташована Дрезденська картинна галерея сучасного мистецтва.

Гамбурзький порт. Щороку в травні найбільший порт Німеччини святкує свій День народження – цього року вже 823-тій. Але також в інші місяці екскурсія 13-ма портовими частинами вважається однією з найцікавіших у німецькому списку.

Вуппертальський підвісний трамвай. Цим зразком індустріальної культури можна насолоджуватися, маючи в кишені цілком звичайний проїзний квиток. Ще до того, як 1901 року «однорейкову підвісну залізницю» запустили в експлуатацію, нею здійснив тестову поїздку кайзер Вільгельм II. Завітавши до Вупперталя, й нині можна проїхатися у «кайзерському трамваї» понад долиною річки Вуппер.

А от *Берлінська телевізійна вежа*, вважається ще однією принадою Німеччини. У Берліні зі своїми 368 метрами заввишки телевізійна вежа на Александерплац є найвищою спорудою Німеччини. Після прогулянки «музейним островом» можна насолодитися відвідавши затишні ресторани нагорі цієї вежі, які постійно обертаються, відкриваючи відвідувачам чудову панораму столиці Німецької держави.

Монумент битви народів 1813 року перед воротами до міста Лейпцига, Наполеон повів свої війська у битву проти австрійців, росіян та шведів. Битва, що скінчилася поразкою Бонапарта, аж до першої світової війни вважалася найбільшою в історії. Монумент відкрили на столітній ювілей цієї історичної події. Він один з найвищих у Європі – 91 метр заввишки, можливо саме тому зацікавлює туристів з Європи.

(продовження на наступній сторінці – ред)

* Там де нас нема

Принади Німеччини

(продовження – ред.)

Хоча із нашою Києво-Печерською Лаврою, яка у свій час теж слугувала опорою проти нападів, Монумент битви народів не зрівняється, адже висота духовної обителі Києва сягає 96,5 метрів.

Рейхстаг вартує побачити як зовні, так і всередині. 1991 року рада старійшин Бундестагу вирішила, що історична будівля Рейхстагу 1894-го року спорудження рук архітектора Пауля Валлота має бути перебудована у місце засідань німецького парламенту. Модернізована британським архітектором сером Норманом Фостером будівля зі скляним куполом є справжнім туристичним магнітом.

Замок у Гейдельберзі. Символ Гейдельберга на ріці Некар є, мабуть, найвідомішою руїною Німеччини. Перша згадка про замок сягає ще XIII століття. У старовинному університетському місті туристів з усього світу приваблює споруда у стилі Ренесанс, частини якої збереглися та були відновлені.

Вартбург. У Тюрингії, на горі біля міста Айзенаха, височіє Вартбург. Історія цієї світової пам'ятки тісно пов'язана з історією Німеччини. 1206 року тут відбулися неймовірні змагання міннезінгерів – німецьких лицарів-поетів, на початку XVI століття Мартін Лютер переклав Новий Заповіт, а у 1817 році на так званому «Вартбургському святі» відбулися перші громадсько-демократичні збори в Німеччині.

Вражає туристів *Шахта «Цольферайн»*. Вона також належить до світової спадщини Німеччини: ще якихось три десятки років тому кам'яно-вугільна шахта була діючою. Сьогодні вона є індустріальним пам'ятником, де розміщений музей Рурського регіону. Тут також любляють знімати кіно.

Ульмський собор. Найвища дзвіниця світу стоїть у Баден-Вюртемберзі. Вежа, спорудження якої розпочалося ще у XIV столітті і завершилося

лише 1890 року, повністю збереглася до сьогодні.

Мюнхенський «Октоберфест». Це вже сучасні тенденції Німеччини, яка тим самим вдало приваблює велику кількість мандрівників світу. Мюнхен – одне із найулюбленіших туристичних міст на півдні Німеччини. Відвідувачів приваблюють Фрауенкірхе, Марієнплац, Гофбройгауз, англійський сад та олімпійський парк. Однак найбільший атракціон доступний лише упродовж одного місяця: на Октоберфест приїжджають близько 7 мільйонів туристів, які випивають 7,5 мільйонів гальб пива. Проте, слід зазначити, що кожний маючи власні вподобання чи то випити пива, чи то відвідати музей тощо знайде собі незабутні враження від цієї країни.

Отже, наостанок хочу поділитись трішки не туристичними моментами розповіді, а більш туристично-політичними, якщо так можна виразитись. Якщо вірити даним в Інтернеті, то виявляється Німеччину можна вважати однією із не багатьох країн світу, яка віддає переваги створювати бізнес на території України. Німецькі інвестори охоче починають свою діяльність у Львівській області, заявила делегат німецької економіки в Україні на одному із сайтів в мережі. Серед нових проектів: будівництво заводів Бадер у Городку, Комбейс у Яворові й Хенкель поблизу Миколаєва. У Хенкель німці планують інвестувати до 12 млн євро й створити біля двох сотень робочих місць. Ось так, німецькі підприємці дбають не тільки про свої бізнес-плани, а і про соціальну складову розвитку українського суспільства. Виявляється, там де нас нема, про нас з вами думають, а тому приводу для жалю має стати менше.

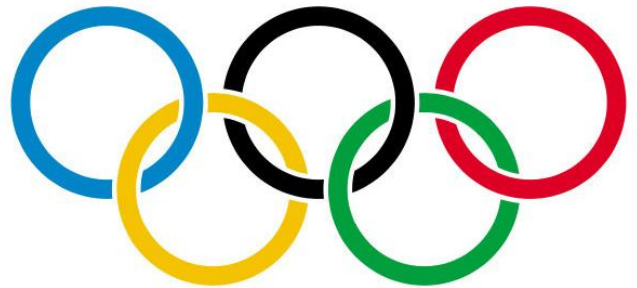
Діденко Наталя

за матеріалами з інших джерел

* Цікаво знати!

Як виникли Олімпійські ігри

Кожний з нас завжди воліє дізнаватись більше, розширювати свій власний кругозір. За сучасним інформаційним світом ще треба вміти встигати. Кажуть, хто володіє інформацією той володіє світом. Насправді, хибне твердження. Адже поспішати дізнаватись та вивчати сучасні тенденції, ще не значить збагачувати свої інтелектуальні здібності. Як правило, сьогоднішні знавці інформації, виявляється не знають елементарного, того чого інколи соромно не знати: бо чути – чули, а знати – не знаємо. Буденна реальність сьогоднішнього дня. Рубрика «цікаво знати!» допоможе вам змістовно знати про те, що чули та почути про те, чого ще не знали.

Що ми знаємо про історію Олімпійських ігор?

Кожні чотири роки найкращі спортсмени всього світу з'їжджаються на ігри, де змагаються в силі й спритності. Переможці отримують у нагороди золоті, срібні або бронзові медалі. Початком цих усесвітніх спортивних змагань були святкування й ігри (кулачні бої, п'ятиборства, їзда на колісницях), що влаштовувалися в Стародавній Греції з 776 року до н.е. оскільки вони проходили біля Олімпії, то незабаром отримали назву олімпійські ігри. Ігри влаштовувалися раз на чотири роки протягом тривалого періоду (майже 400 років), але потім були відмінені. Олімпійський рух був відроджений французьким громадським діячем П'єром де Кубертенем.

А що нам відомо про символіку цих усесвітніх змагань?

Кожне кільце олімпійського прапора – це населені континенти нашої планети, тобто число кілець відповідає числу континентів. Це говорить про те, що брати участь в Олімпійських іграх дозволяється спортсменам зі всього світу, без обмежень за

кольором шкіри, соціальним станом та інших факторів. Подібне ставлення і до спортсменів, головна мета – створити дружбу та мир на всій планеті, з'єднати чужих людей.

Емблема олімпійських ігор була прийнята в 1913 року. Різнокольорові кільця цієї емблеми відповідають: кільце зеленого кольору – Австралії з Океанією, червоне – Америці, жовте – Азії, чорне – Африці та синє – Європі.

Перші Олімпійські ігри сучасності відбулися 1896 року в Афінах. Останні – ХХІХ – проведено в Пекіні 2008 року. Наразі, чекаємо на Олімпійські ігри 2012 року, які пройдуть в Лондоні.

Зовсім небагато знадобилось, щоб коротко дізнатись про те, що неодноразово чули, бачили, читали, а як виявилось, по суті справи, нічого і не знали. Але тепер можемо вважати, що свій кругозір змістовно збільшили корисною і потрібною інформацією.

Андрієць Аліна

за матеріалами з інших джерел

Друк: Комітет зовнішньої політики та ЗМІ
Коректор статей: вакансія!
Кількість сторінок: 6 стор. друк. тексту

Вид: інформаційно-звітна газета для викладачів, співробітників, гостей, студентів Політико-правового коледжу «АІСКО»
Редакція: аудиторія № 18 Тираж: 35 (25 кольорових, 10 ч/б)
Випуск: № 9 (05. 2012) Рік: 2012 рік / травень.

Реалізація газети **Informer** читачам: розповсюджується безкоштовно! Продаж заборонений !!!